

ԱՌ Ս. ԽԱԶՆ ԱՍՏՈՒԱԾԱԿԻՐ

ԱՆՁԻՆ ՆՈՒԻՐԵԼՈՅ ԻՂՁՔ ԵՒ ՀԱՌԱԶՔ

Փրկչին իմոյ սքանչելահարա՛յ դու պատկեր
Գանձըդ կենաց հոգւոյս, շրթանցս աղօթկեր,
Թագ և պըսակ ակընկալեաց յերկինս անդ,
Պաշտեմ ըզքեզ ջերմեռանդ:

Գերաշխարհիկ ընտրելոց մասն և բաժին,
Յայգուէ տիոցս յինէն կացեր անմեկին,
Ըզգրաւականդ այն ինչ յԱւետիցըս պահուն
Ձեռն իմ կալաւ դողդոջուն:

Սեւեռապինդ աչք իմ յառեալ կան ի քեզ
Համաշխարհի փրկութեան գին և քարտէս,
Ձուդն երկնաշու ճանապարհիդ՝ ինձ անքոյթ
Տացես զընալ սիրափոյթ:

Փարեանց գինեւ, չիցե՛ս նեցուկ և խրախոյս
Եւ ապաւէն ամուր մինչ յելլս շընչոյս,
Ո՛չ անմահի Տեառն իմ արձան փրկաւէտ
Ծըրար ըզձից մեր և կէտ:

Պերճանք սնտուր ի կենցաղումս յայս շընթող
Են խաւարչուտք առ հանգերձեալըդ նըշող,
Հառաչըս մի գոտիւքդ առ մէն մի նըւագ՝
Ինձ քան զարեւս անուշակ:

Ըզքեզ ունիմ սիրոյ սըրտիս ապաստան,
Յանկըշուկիդ բիւր քան զոսկի գաւազան,
Գեր քան ըզփառըս ցընդականս և զաղմուկ,
Ո՛վ խաչափայտ իմ անշուք:

Սէր երկրայնոց, հրապոյրք և տենչք խաբուսիկ
Կացցեն ի բան յինէն՝ զոր սիրտս այս ելիք,
Դու՛ ի բնաւից մերկացելոյս՝ դու միակ
Տուն և ողջոյն ընտանեակ:

Յոյս իմ յուպէտ յուկամ, կենացս ի հուսկ ժամ
Քեւ ջահեսցի բըբացս իմ լոյս թերաքամ,
Եւ հասցեն յունկն էին իղձք լուռ ու անբարբառ
Իմոյ սըրտիս ոգեսպառ:

Հովանասցիս դու զցուրտ մարմնովս ի դամբան,
Կենդանարար յիս շողդ հարցի փայլական,
Եւ մինչ ի փողն յետին կացցես ինձ պահակ
Ի դաշտ մահուն սեւորակ:

Ա՛հ, եկ, և մէն մի ընդ համբոյրս օրհնաբան
Խօսեանց ըզՏեառն իմոյ զզըթոյն աստուածեան,
Ձ՛ ի քէն ուսայց ըզՆա ի վիշտս անվըկանդ
Սիրել հոգւոյս իմ ցաւանդ:

Հ. ԹԱՂԵՍ ԹՈՄԱՏԱՆ

1887

ԱՌ ՅԻՍՈՒՍ

Քանի՛, ո՛վ Տէր եռանդնոտ
Գնաս ի Գողգոթ.
Ձքեզ ո՛չ նեղէ չորդ այդ խաչ
Ձոր ի քո յուսս
Առեալ զընաս միշտ յառաջ
Սէր մեր Յիսուս:
Խիտն ընդ բեռամբ լընդ ազդու
Ձընկճի՛ս բնաւ դու,
Ծանրաբեռնեալ է մեղօք
Ամենեւին,
Բառնաս ընդէ՛ր ոչ բողոք
Տէրդ երկնային:
Քըրտունք ընդ քո սուրբ ճակատ
Հոօին առատ.
Ի քայլափոխս ոչ շարժեն
Ծունկ քո կթոռեալ.
Մարմինդ ողջոյն ապագէն
Սարսի նուազեալ:
Յայս գութ սիրոյ ո՛վ զքեզ ամ
Տէր Աստուած.
Յերկնից փառաց լուսաճեմ

Ի յայս աշխարհ
Ընդէ՛ր իջեր տարադէմ,
Փըրկիչ արդար:
Քան զերկնից պերճ գահոյս հուր
Լաւ էր մըսուր.
Պակասէ՛ին քեզ հընարք
Ըզմահացուաց
Ձընջել ի բաց ըզմըթարք
Ձանթիւ մեղաց:
Ձարհուրիմ, ո՛հ, քանի՛ սէր
Սնձնանըւէր.
Ձընչին միոյ վասն որդան
Իջեալ յերկիր,
Ըզմերս առնուլ կերպարան
Յերկնից անձիր:
Աստուածեղէն սէ՛ր անհուն,
Որ գմիտս համբուն
Ի յապշութիւն մեծ կըրթես.
Է՛ր ինչ վայել
Ամենեցուն Տեառն քո պէս
Ձմահ տեսանել:

Հ. ԱՐՄԵՆ ԳԱԶԻԿԵԱՆ

1890

ԱՂՕԹՔ

ԱՆՈՐ՝ ՈՐ ԱՍՏՈՒԱԾ ԷՐ ԵՒ ՄԱՐԴ

Խոնջ ոսկորներով, յուզմամբ դողդոջուն, հիւժա՛ծ ու նօթի,
Խաչափայտիդ տակ ահա՛ կ'աղօթեմ, ով քա՛ղցր իմ Յիսուս,
Խաւարիս ծո՛ցն է՝ որ կը յօրինէ զղջման մեղեդի՝
Եւ հորիզոնէդ կը պաղատի լոյս:

Իմ սըրտիս վըրայ վարդի պէս բացուած, ցաւատանջ վէրքեր
Աղբիւրիդ առջեւ ջո՛ւր կ'աղաղակեն, ցայտէ՛ ու լըւա՛.
Ճանապարհ ուխտի, սիրոյ սրբավայր, բուրաւէտ եթեր,
Ձիս ծոցիդ սիրոյն ըրէ՛ առարկայ:

Իմ եղեռներուս մըթին խորհուրդներ կը զարնեն ապտակ
Այս մեծ քաղաքին փողոցներուն մէջ, ողորմէ՛ ինձի,
Յոգնաջան մարմնիս անվերջ ճարճատող առատաղին տակ
Լոյսէն զըրկըւած՝ հոգիս կը մենի:

Սուրբերու աչքեր՝ շքեղ տաճարիդ կամարներուն տակ՝
Անվերջ կը շարժին ու կարծես մեղմիւ կու լան իմ վըրայ.
Անոնք կը յիշեն տունէն հեռացած որդին անառակ՝
Որ բոցերու մէջ ողջակէզ կ'ըլլայ:

Սակայն ես կը զգամ՝ որ իմ մէջ կ'ապրին գերագնիւ տենչեր՝
Որոնք մութին դէմ կենաց և մահու կըրիւ կը մղեն.
Յանուն վըսեմին խունկի պէս կ'այրի սիրտըս անհամբեր,
Եւ նոր տեսիլներ հոգիս կը թովեն:

Կ'ուզեմ՝ ուսերուս առնել վերարկուդ՝ արիւնով օծուած,
Ըլլալ նըշաւակ ջարդարար մարդոց ծա՛ղր ու ծանակին.
Կ'ուզեմ քեզ տեսնել՝ որպէս Արարիչ խո՛րն հոգւոյս իջած՝
Եւ արիւնս ընել խորանիդ գինին:

Գափնիի փոխան զըլո՛ւս օղակել փըշէ պըսակով՝
Որ կ'ուզէ տիրել՝ սիրոյ պատգամով՝ հանդէս աշխարհին.
Անարգանք կըրել, զազիր մատնութիւն, չարիք քովէ քով,
Սակայն բարութեամբ յաղթել թշնամին:

Խաչիդ կենարար լուծին տակ կըքած՝ ելլել Գողգոթա,
Եւ մըտրակներու շաչիւններուն տակ արտասուել լըռին.
Եւ մըտրակներու շաչիւններուն տակ արտասուել լըռին,
Մերթ ինչալ յոգնած, այրո՛ղ քարերու շըրթներուն վըրայ,
Սակայն արցունքով յաղթել թշնամին:

Քարկոծուած մարմինս ունենալ թիրախ սե՛ւ նիզակներու,
Որպէս քօղազերծ մեղքի կայարան, անիծեալ ու հին.
Սակայն լոյսի պէս մաքուր հոգիով շողալ թեւարկու,
Եւ անմեղութեամբ յաղթել թշնամին:

Խաչին բարձունքէն նայիլ աշխարհի ցաւերուն վըրայ,
Հոգ չէ թէ գամուած մատներուս ծայրէն արիւններ կաթին.
Հոգիս այն ատեն պիտի դէպ՝ երկինք թեւերն իր բանայ,
Մարմինս ալ մահով պարտէ թշնամին:

ՀՐԱՁ ՔԱԶԱՐԵԱՆ